Ludas Matyi

II. évfolyam, 16. (48.) szám. SZATIRIKUS HETILAP Budapest, 1946 április 28.

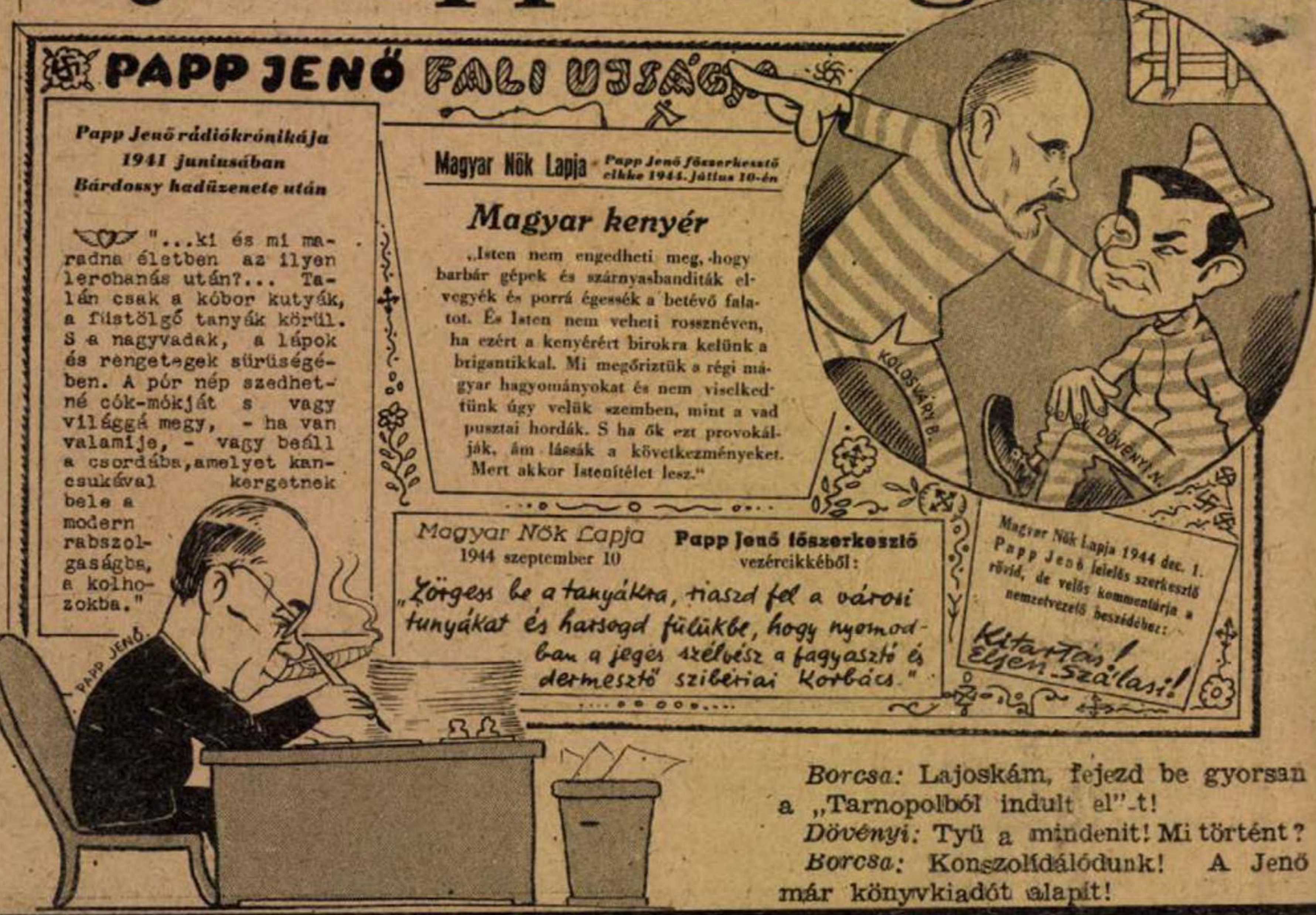
Májusi szerenád

Egy-két diplomata: **Ne siess úgy angyalom, hadd citerázzanak még egy kicsit a népek!**

Ára 3.000.000 pengő

A jó Papp holtig tanít

Borcsa: Lajoskám, fejezd be gyorsan a „Tarnopolból indult el"-t!
Dövényi: Tyű a mindenit! Mi történt?
Borcsa: Konszolidálódunk! A Jenő már könyvkiadót alapít!

Hamis mérlegek a fővárosban

Futótűzként járta be a várost a hír, hogy Budapesten rengeteg a hamis mérleg. Kiküldött mérlegrovatvezetőnk a következőket jelenti:

A hírek erősen túlzottak.

Nagyobb súlyeltérések seholsem fordultak elő. Tíz-húsz grammos eltérések is kizárólag az aranymérlegeknél.

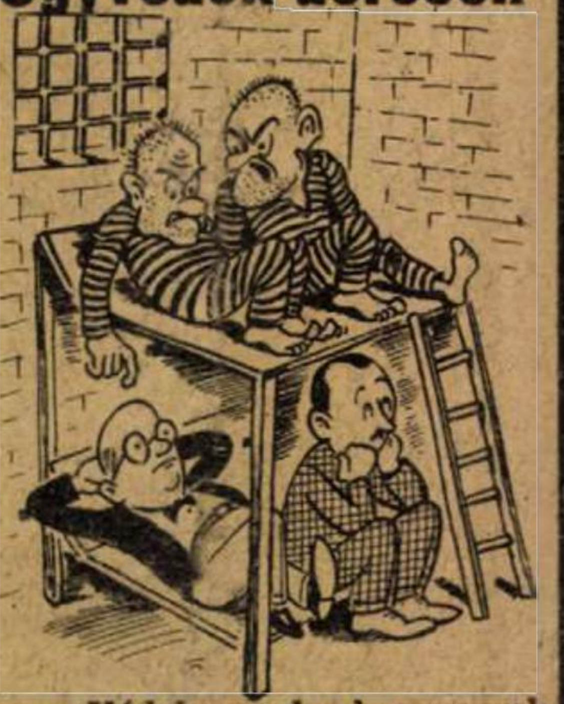
Jellemző a budapestiek becsületességére, hogy az aranymérlegek súlyeltérése még a tíz dekát sem érte el seholsem.

A legtöbb aranymérlegen kitünően lehetne szenet, sőt tojásbrikettet is mérni,

oly jelentéktelen az eltérés. Egyetlen eset volt, ahol valamivel komolyabb differencia mutatkozott, egy szénmérlegnél, amely üresen két és féltonnát mutatott, viszont ez is rekompenzálódott ott, hogy amikor a szénnel megrakott lovaskocsi ráhajtott, egy kiló tiezenöt dekát mutatott a mérleg.

Ügyvédek deresen

— *Védelemmel el vagyunk látva.*

— *Mib[illegible] gondolod?*

— *Na [illegible]od? Itt fekszenek alattunk.*

Kézenfekvő kérdés

— Azt ir[illegible] az ujság, hogy szovjet tudósok felfedeztek egy üstököst, ami 3 billió kilométernyire van a Földtől.

— Így nem sokat értek belőle. Mennyi az adókilométerben?

Pest, 1946...

— Mondja kérem, maga milyen vallású?

— R. O.

— Mi az, hogy R. O.?

— Régen operált.

Finom és művelt

Kis Névtelen Levelező

Bevezetés — *a hátsózsebben*

A pesti ember ma reggeltől estig névtelen leveleket kap, estétől reggelig pedig névtelen leveleket ír. Ha valaki véletlenül névvel aláírott levelet kap, elsápad és megdöbbenve kiált fel:

— Emögött biztosan valami disznóság van!

A névtelen levelek hangja azonban néha meglepően durva. Ezen óhajtok segíteni, amikor közreadom korszakalkotó, első Finom és Művelt Névtelen Levelezőmet.

I. levélminta:

Titkos fasiszta levele nyilt demokratához

Igen tisztelt Uram,

olvastam brilliáns kis cikkét a . . . . . ban és mélységes megdöbbenéssel állapítom meg belőle, hogy mi nem tetszünk önnek. Bocsásson meg, ha ismeretlenül egy kérdéssel bátorkodom zaklatni: van önnek nénikéje? Csak azért, mert ha van, akkor adja át neki tiszteletteljes kézcsókomat. A keresztanyját már meg se kérdezem, hiszen tudom, hogy elfoglalt embernek méltóztatik lenni, de ugyanez vonatkozik őrá is, természetesen csak az esetben, ha van. Most még csak egy kérdésem volna, de igazán csak akkor, ha nem terhelem vele, mert nem akarnék tolakodó szinben feltűnni ön előtt, akit mindig végtelenül nagyrabecsültem. Méltóztatik szeretni a kézigránátot, az olyat ugyebár, amit úgy be szoktak hagyintani az ablakon, mondjuk úgy április 29-én, este hétkor? Tudom, hogy izléstelen dolog valakinek az izléséről érdeklődni, de csak azért kérdezem ugyibár, ha nem tetszik haragudni, mert ha szeretni méltóztatik, akkor méltóztassék csak tovább írni azokat a kis cikkelyeket a demokrácia védelmében.

A Zöld Kéz

II. levélminta:

Földhözjuttatott földművesnek

Kedves és szeretve tisztelt Bátyám,

egy ismeretlen jóakarója ír magának. Ha nem óhajtja, hogy ma alkonyat után meglessem Önt és ezüstfejű sétabotommal addig üssem tisztességben megőszült fejét, amíg egyszerű, de becsületes lelkét kileheli, azonnal adja vissza azt a tíz holdat, amit negyvenezer holdamból Önnek juttattak.

Addig is sok szeretettel köszönti

Ismeretlen Jóakarója:

Bikkmakkfalvy Gedeon

III. levélminta:

Férjnek

Kedves Defterovics úr,

a felesége őnagysága megérkezett Budapestre. Ezt abból gondolom, hogy tegnap este kilenc órakor láttam őt egy szállodába bemenni. Különben engedje meg, hogy gratuláljak Önnek ehhez a nagyszerű, takarékos asszonyhoz: egy egészen kis mellékutcai szállodában szállt meg, bár kedves és talpraesett kísérőjéről ítélve, igazán tellett volna különbre is, hiszen az illetőt a multkor a szemem láttára fogta karon a Tőzsde előtt egy magasrangú rendőrtiszt és büszkén ment be vele a toloncházba. A mai világban külön dícséretet érdemel azért a Nagyságos Asszony, hogy egy szobát bérelt másodmagával, a súlyos gazdasági helyzetre való tekintettel azt is csak félórára és még hozzá egyágyas szoba volt!

Kérem, adja át neki hódolatteljes kézcsókomat.

Egy ismeretlen tisztelője:

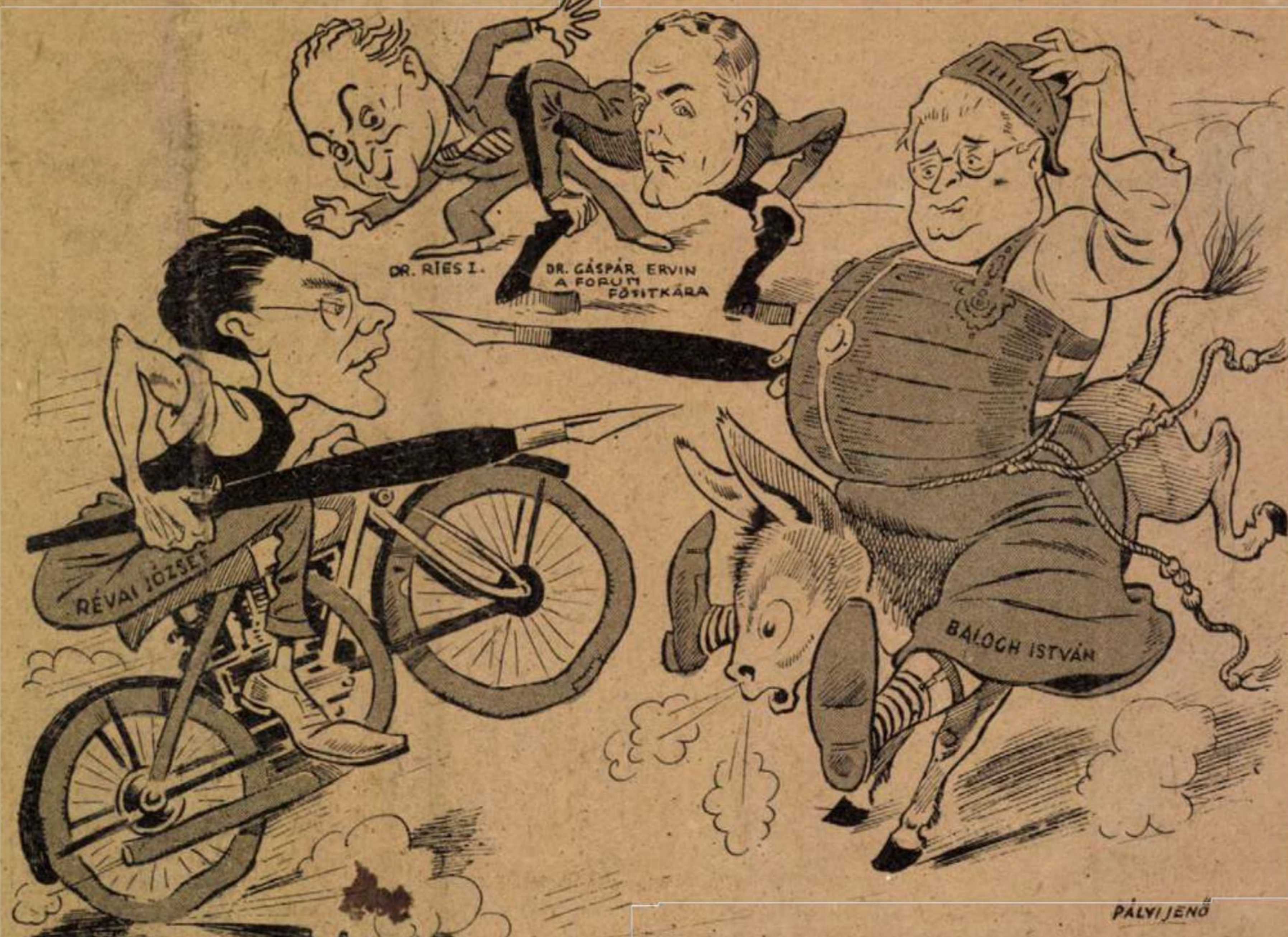
Gergely Miklós

Benne vagyunk...

— Olvasta, Kucsera ur? A Ferenc József-híd egyhatvannal emelkedett...

— Most kellene eladni...

LOVAGI TORNA

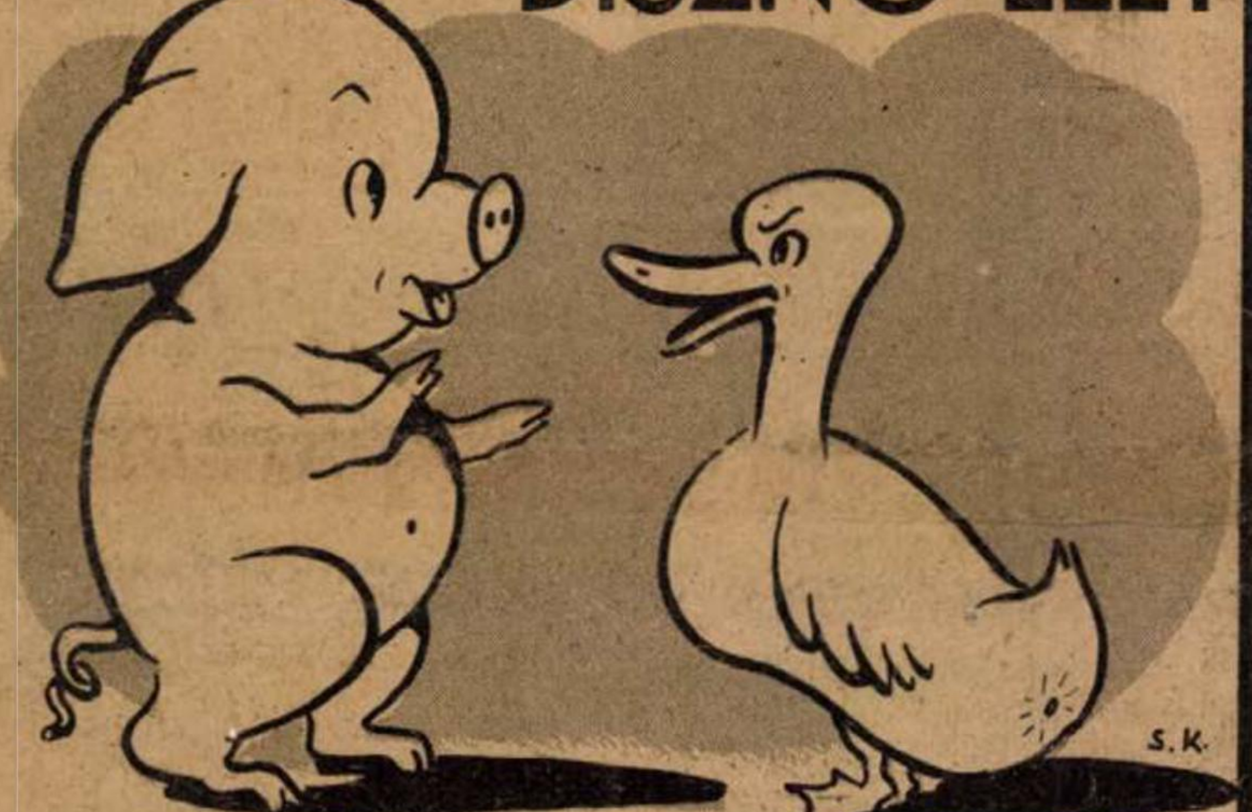
Balogh István és Révai József vitadélutánt rendezett a Forum Clubban

A ló kérdez

— Ugy-e, kis gazdám, azelőtt jobb volt? Akkor mi is beléphettünk a tömegbe. De ma mi sem taposunk, ma mi is szalutálunk!

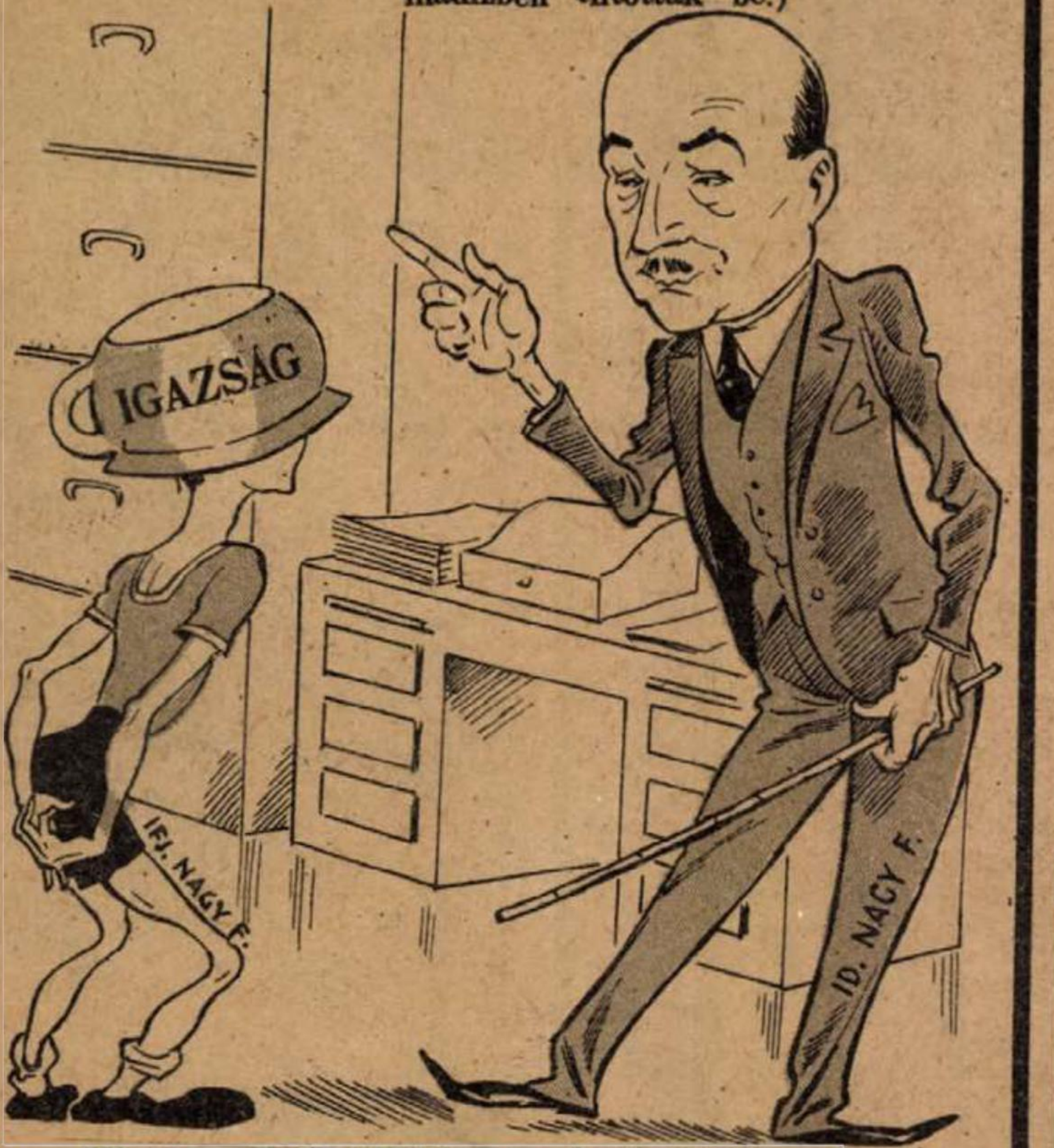
DISZNÓ ÉLET

— Rémes ez a gazdasági helyzet, kolléga! A kukorica egyre fogy, úgy hallom, hogy be akarják vezetni a kenyérnapokat!

Papa kedvence

(Az ifj. Nagy Ferenc szerkesztésében megjelenő „Igazság"-ot harmadízben tiltották be.)

Ifj. Nagy F.: Brühühü, papa, betiltottak!
Id. Nagy F.: Hát kellett neked rohamsisak?

Monstre népítélet Mátészalkán:

Miért kellett meghalnia Gacsaj Pestának?

Mit mond az özvegy? Az egész város gyászban van.

Az Igazság saját, bértől csepegő tudósítójától.

Mátészalka kis mezőváros a nagy magyar Alföld kellős közepén. Lakói főleg földműveléssel és rettegéssel foglalkoznak, ahogy itt rettegnek, nem retteg úgy senki. A városka valaha

negyvenezer lelket számlált, de a véres események hatása alatt ezt is abbahagyta.

Nézem a falusi ornamentikájú, népítéletekkel szegélyezett kis falusi házacskákat s egyre azon töprengek, mért kellett meghalnia ifjabb Gacsaj Pestának, a helybeli lópatkoló üzem kisgazdapárti érzelmeiről ismert cégvezetőjének? Miféle rejtély lappang itt a háttérben?

Nézem a meggyötört arcú embereket, akik legfeljebb kettesével-hármasával merészkednek ki az utcára,

a legritkább esetek közé

tartozik, hogy mind a negyvenezer ember egyszerre vonul fel. Teljes a rémület. Mátészalkán mindenki fél, egész, vagy negyed.

Szóbaereszkedem a vacogó falusiakkal, akik kérésemre abbahagyják a rettegést és készséggel állnak rendelkezésemre.

Jó fiú volt a Pesta...

— Jó fiú volt a Pesta — mondja az egyik szálas magyar, zavartan forgatva őszbecsavarodott kalapját. — Nem politizált az sohasem. Már Ukrajnában is pártállás nélkül verte agyon a munkaszolgálatosokat.

Riadtan néz körül, szinte hangtalanul suttogja:

— De a termés jó lesz az idén...

Képtelen vagyok többet kiszedni belőle. Az öregnek sürgős munkája akad, be kell takarítania az aznap' rettegést. Jóindulatú, dolgos emberek ezek.

Az anya

Hajlotthátú kis öregasszony áll előttem, özvegy Gacsaj Aronné, köz- és váltóügyvéd, a független matrónák helybeli csoportjának háznagya. Fiáról érdeklődöm.

— Még vasárnap délután — mondja sírástól elcsukló hangon, — még vasárnap délután maga járt a lány után, maga járt a lány után.

A lány, Gacsaj morganatikus házasságából származó mennyasszonya veszi át a szót, szemébe húzva könnyfátyolos kalapját.

— Mondta néki az anyja — rebegi halkan és a nyomaték kedvéért megismétli — mondta néki az anyja, Pesta fiam, jer haza, Pesta fiam jer haza...

Szegény lány fájdalmában süketnek néz és mindent kétszer mond. Zokogva folytatja:

— Nem megyek én még haza — válaszolta a Pesta —, mert tetszik tudni, az utóbbi időben nagyon rezignált volt. Tudta, hogy az életére törnek. Hol farbarugta valaki, hol meg egy üstökös surolta a gallérját. Azért mondta: nem megyek én még haza, vérbe gázolok még ma, vérbe gázolok még ma... Ezt is Ukrajnában szokta meg.

— Érezte az én szegény fiam, hogy valami balhé lesz! — jajdul fel az özvegy.

Lassan kibontakozik előttem az egész fájdalmas magyar tragédia.

Gacsajnak hazafelé mentében rézfokos volt a fejében és duplakés a szívében. Egyéb értéktárgyat nem találtak nála.

A meggyötört szívű anya képtelen tovább folytatni és több strófa nekem sem jut az eszembe. Hogy valamennyire megnyugtassam, átmegyek vele egy másik népdalba.

Ki a felelős?

Ezek után önkéntelenül adódik a kérdés: ki felelős a Mátészalkán történtekért. Sürgős vizsgálatot kérünk, a két munkáspárt feloszlatását, új belügyminisztert és a jegyrendszer azonnali megszüntetését.

Jogrendet akarunk, erős központi tejcsarnokkal! Ami pedig a népítéleteket illeti, követeljük az azonnali betiltást!

★

Lapzártakor értesültünk, hogy kérésünk meghallgatásra talált, lapunkat újabb három hétre betiltották. Annyi baj legyen, csak a villamos menjen, felkérjük olvasóinkat, hogy tömegindulatok esetén a jövőben is keressék fel bizalommal népítélet-specialistánkat, aki csekély díjazás ellenében készséggel áll rendelkezésükre. Szaktanács és rettegés minden este hattól nyolcig.

Darvas Szilárd

Végre egy idealista!

— Ne emlegesse már folyton azt a hozományt! Ha maga nősülni akar, akkor tartsa szem előtt, hogy a pénz nem minden.

— Ezt mondom én is. Nekem bútor is kell.

Kinos ügy

— Szent Isten, a papa a lemezt aprította a kávéba, mert mi a maceszt játszottuk.

A csodaszer

— Ezt az embert a penicillin állította talpra.

— Mi baja volt?

— Sokat vesztett inzulinon.

Ez is megoldás

— Alighogy felvettem az új ruhámat, a feleségem leöntötte zsírral.

— Szent Isten! És most mit csináltok?

— Most olajjal főzünk.

Rendes heti rovatunk:

Felemelték a dohányárakat!

Ötletes húsvéti ajándékkal kedveskedett a Dohányjövedék a dohányzóknak: közvetlenül a legutóbbi áremelés után ezúttal a változatosság kedvéért felemelték a dohányárakat. Az áremelés alkalmából beszéltünk Szivós Szilárddal, az utolsó pesti dohányossal, aki a következőket mondotta munkatársunknak:

— Kérem, engem semmi sem tántoríthat el a dohányzástól. Én még a holnapi és a holnaputáni emelés után is dohányozni fogok!

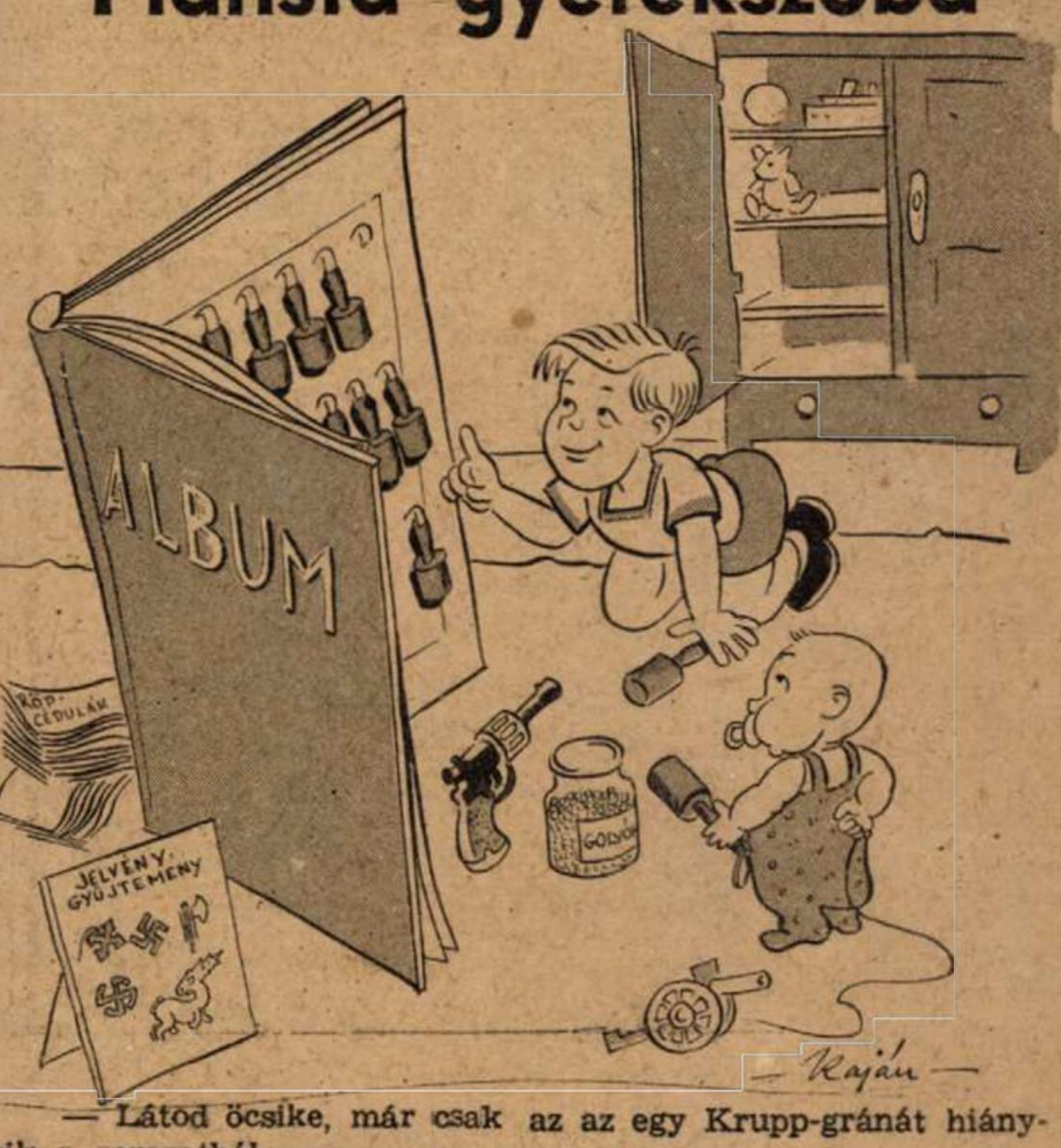
Meglepődve kérdeztük:

— Dehát hogyan bírja ezeket a rettenetes dohányárakat?

Ravasz mosollyal hajolt fülünkhöz:

— Én olcsóbban jutok cigarettához, kérem. Feketén veszem.

Piarista gyerekszoba

— Látod öcsike, már csak az az egy Krupp-gránát hiányzik a sorozatból...

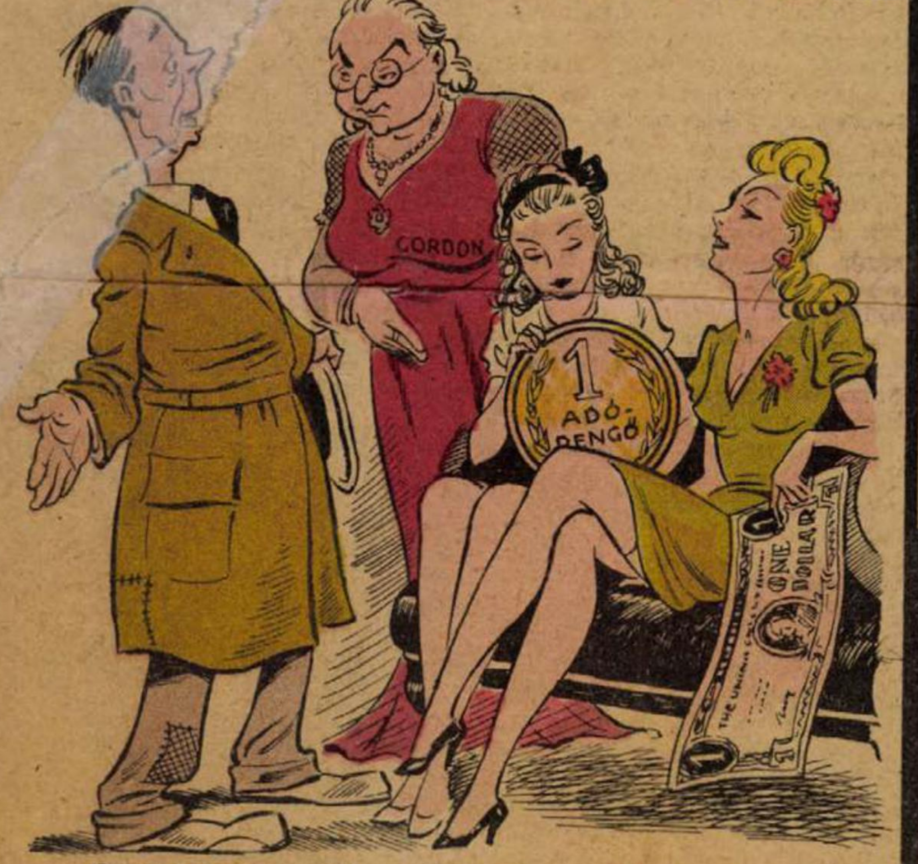
Modern testészet

— Mit fest, művész úr?
— Az új villanytarifát.

— Hogy-hogy?
— Nem látja? Háromszoros.

Háztűznézőben

Gordon mama: Adópencikét ajánlom, ő a szolidabb.
Pesti Polgár kérő: De mit csináljak, ha nekem az a céda Dolly tetszik.

Taszajtó Nagy Gergely
esete a kézigránátokkal

— Kipihented mán magad, te Gergely?
— Abszolut ember vagyok, ismerhecc Péter, de most osztán tényleg kipihentem magam cefetü.
— Meséld mán, te Gergely.
— Hát hogy a jófenébe ne mesélném, mikor abbu élek. Az úgy vót te, hogy a Bikkmakkfalvy fődesúr főrendütt ekkis szellemi szükségmunkára, a mellékhelyiséget köllött rendbetakaríttani, tudod, azír gonduttam, hogy e szellemi szüksigmunka, addig csak olvastam az ujságba, de sose tuttam, hommiaz. Na ahogy csinálom a szellemi szükségmunkát, eccerre csak látom, hogy tizenkét szép tojásgránát van a szellemi szüksighejjen. Gonduttam, bolondok ezek az urak, mindig tuttam, de emmán mégiscsak sok ekkicsint, minek a szellemi szüksighön a kézigránát? Mentem le mingyá a faluba a jedzőhön, oszt kérdeztem tüle, hogy lehet a szellemi szüksighejjet kézigránát nékü használni? Aszondi a jedző, no mija Gergely, elment az kis resztli esze is kendnek, aki még tennap vót? Mondok, ne affektájjon bele a jedző úr az én fejembe, nem a fejrű van itt szó, ippeg ellenkezőleg, azt mongya meg nekem, hogy köll-e a récébe kézigránát? Aszondi a jedző, de hüjjéket kérdez kigyelmed, hát mán hogy a fenébe kéne? Mondok akkor, hejjbe vagunk, mer ha nem kő, akkor a Bikkmakkfalvy minek tart ottan kézigránátot? Erre méregbegyütt a jedző, aszonta, hogy biztos halacinyáltam, de azir gyütt velem. Főmentünk a kastéjjba, oszt be igenest a szellemi szüksighejjre. No aszongya a jedző, e csakugyan úgy néz ki, mintha kézigránát vóna, oszt odaszól a Bikkmakkfalvynak, hogy mije, Tejofil? Aszongyaja Bikkmakkfafvy, mi vóna, ekkis hazajit küdök a fijamnak Pestre, mer az diják a pijaristákná. Mondok ammás, akkor rendbe van a dolog. Rámordít erre a jedző, hogy az eszevelejit van rendbe, vin marha, most menek telefonyáni a rendőrsigre.
— Képzelem, hogy befűtöttek a Bikkmakkfalvynak.
— Eszné légy, Péter, ha nehezedre esik is!
— Hát nem vót letartóztatás?
— A vót, csakhogy éngem tartóztattak le rágalmazásir, meg rémhírterjesztésir . . .
— Ügy kő néked, marhajószág, ha mán tizenkét nyamvatt kézigránátér rendőrt hijsz.
— Há micsináјjak, Péter, árvagyerek vagyok én, nem járattak éngem a szülejim dignázionyba . . .

Mai jegyesek
(Vigyázat, szóvicc!)

— A menyasszonyi ruhát, drágám, ne csináltasd magasnyakúra.
— Miért?
— Na hallod!? Nem tudod, hogy nem szabad rejtegetni az ara-nyakat?

Magyar Jancsi és Juliska

Bikkmakkfalvyné: Na, nem bánom gyerek[ek], ha földet akartok, harapjatok a fübe.

Német tudós éneke

Német voltam, tudós voltam,
Szép hazámból elpucoltam
Ott az élet most hiányos,
S legfőkép nem tudományos,
De Spanyolhon nem dőlt romba,
Itt vonultam nyugalomba,
Heil! Kitactásch! Raggyogó!

Itt még van SS kaszárnya
Megvéd itten Franco szárnya,
Francot meg megvédik mások,
Demokrata óciások,
Dolgozhatok nyugalomba
Laboratóriumomba,
Heil! Kitactásch! Raggyogó!

Dolgozom is szorgalmassan,
Készül munkám lassan-lassan,
Még pár hónapocskát kérek,
Akkor már célomhoz érek.
Mint a fák tövén a gomba,
Ugy kinő az atombomba,
Heil! Kitartásch! Raggyogó!

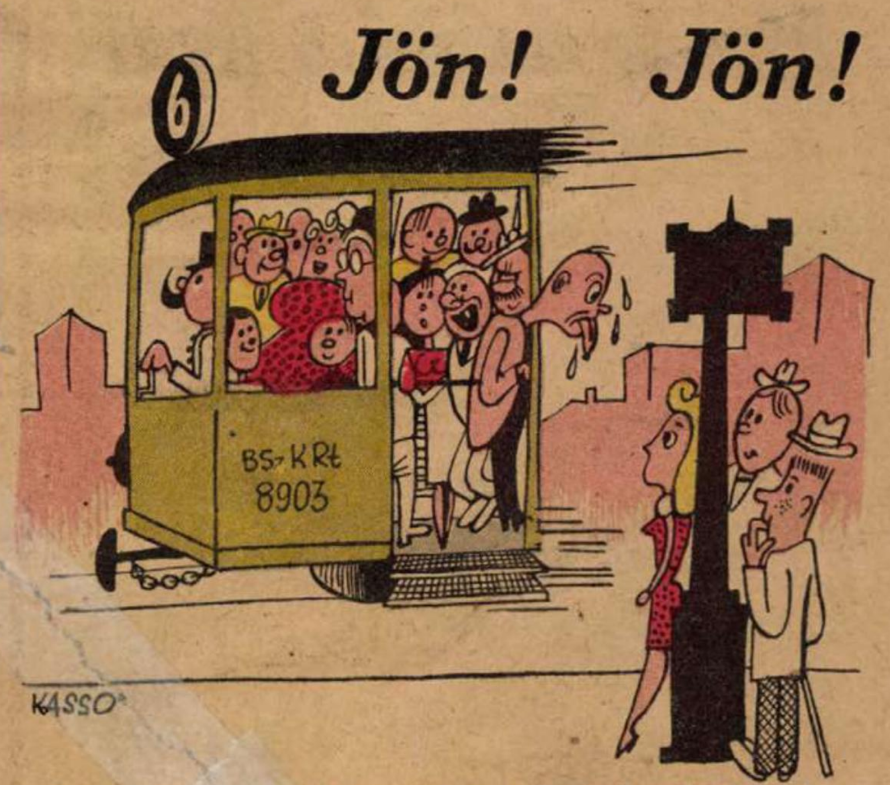
Ujra finom háború lesz!
A kis Franco nagy fiú lesz.
Nagyszerűen megy a bótja,
Ő lesz majd a Hitler pótja:
Kezében az atombomba,
S dől a világ újra romba,
Heil! Kitartásch! Raggyogó!

Csak türelem, türelem...

— Kérem szépen, fasiszta könyveket szeretnék beadni.
— Ez az összes?
— Dehogyis! Van otthon még rengeteg, csak azokat még nem olvastuk ki.

Jön! Jön!

Minthogy az utazóközönség a villamoskocsiknak csak a perronját veszi igénybe s a kocsi belsejét üresen hagyja, a Beszkárt új kocsitípusok bevezetését határozta el.

Balla Tóni rege

Túl a demokráciás tengeren, vagy még azon is innen, egy szegény kis országban élt egy szegény ember. Úgy hívták, hogy Tájékoztató Antal. Nem volt semmije, olyan szegény volt, mint az esztergomi székesegyház egere a földreform után, úgy, hogy miniszterségből kellett tengetnie szegénykének az életét.

A Tájékoztató név még fiatalkorában ragadt rá, amikor írt egy könyvet a Legújabb kor gazdaságtörténete címen. Ilyen gazdaságtörténetet még Andersen se írt. Olyanokat mondott benne, hogy no, dehát mese volt s így akadtak, akik elhitték. Mikor aztán Anti felnőtt és kinyílt a szeme, a szegény országnak véletlenül éppen tájékoztató miniszterre volt szüksége. A jóltájékozott részlós urak rögtön Tóni felé tájékozódtak és kinevezték őt.

A rakoncátlan hazai sajtó azonban nem hagyta magát tájékoztatni, mert egyszer hagyta magát egy Antal nevű minisztertől tájékoztatni és attól is hasfájást kapott. Szerencsére megérkezett napnyugatról a külföldi sajtó és egyszerre jobbrafordította Tájékoztató Antal sorsát. Ettől kezdve az Observer és a többi megtájékoztatott körszakállas ujság olyan észbontó tudósításokat kezdett közölni a szegény kis országról, hogy az élet egyszerre fellendült. A kézigránátos cselszövésekre kíváncsi külföldiek elözönlötték a fővárost. Mindenki sokat keresett, megszünt a feketézés, a templomokban már nem politizáltak, megszünt a páncélököljog, az aranybeváltók becsuktak, a pengő túlszárnyalta a dollárt, a földet senkisem pörölte vissza, a népügyészeket abszolut lehetetlen volt megvesztegetni, általában mindenki hatósági tejben és vajban fürdött. A boldogság teljes lett volna, ha nem gyötri az embereket a kínzó kérdés: „ki a reakciós?"

„No, ha csak ez kell nektek, — mondta a furfangos Tájékoztató Antal — megírom én, még ha belebukom is!" Meg is tájékoztatta a népet, de úgy, hogy ettől kezdve még a saját édesanyja se ismert rá a reakcióra. Mikor ezzel kész volt, iratott még két „csodafüzetet" a béketárgyalásokra, azon az alapon, hogy néha a kapanyél is elsül.

Az újjáépítők azonban zugolódtak és egy szép napon felkeresték Tájékoztató Antalt.

— Miért nem akarod te nekünk világosan megmondani, hogy ki itt a reakciós?

Antal for Tájékoztató megpödörte a bajuszát:

— Kettőért nem, atyámfiai, először: mert ti akkor B-listára tennétek őket, másodszor: ha mindenki tájékoztatva lenne arról, hogy ki a reakciós, minek kellene akkor nektek külön tájékoztató miniszter?

Ebben igaza is volt s így aztán ő is jóllakott és a Saláta is megmaradt.

SZEGEDI EMIL

FRANÇOIS VILLON: BALLADA az elmult idők kajáiról

Franciából ferdítette: Miklós deák

Mondjátok, hol van, hova szállt el
Tányérunkról a libagége
S mely püspököknek volt falatja,
Hová tűnt el a liba vége?
Hol van a melle, combja, háta,
Mit rágicsálni ó be jó,
S melyből friss disznóvirstlit ettünk
Hová lett a tavalyi ló?

S a bőrös malac, jaj, hová lett,
Mely felé vágyunk szárnya száll csak
Mert ma csak nyilast szabad vágni
S azt is orvos csinálja már csak.
A disznóból kóser lesz így, de
Hiába, enni mégse jó
S csak sóhajtozunk mélabúsan:
Hová lett a tavalyi ló?

Tyúkot egyszer egy [...] héten látunk,
Meg kell hasadjon [...]tt a szív ma,
Mert ahelyett, hogy [...] pörkölt volna,
Egyszerűen moziba [...]ív ma
S az idei ló konflis[...] húz csak,
Virstlinek be nem f[...]gható
— S mi fájó vággya[...]l sírva sírjuk:
Hová lett a tavalyi ló?

S a kacsa combja, jaj, hová lett?
A comb, mely után esz a bánat,
A comb, mely járt a dolgozónak,
Járt, mint szája a kacsának.
A kacsa ma már puszta rémhír,
Amelyről beszélni se jó,
Ne is említsük, kérdezzük csak:
Hová lett a tavalyi ló?

És hová lett a régi marha?
A nyúl, az őz is semmivé lett,
A birkáról nem is beszélve,
Mind eltűnt, mert ilyen az élet
Ó, hercegem, a fizetésem
Már több, mint ötszáz millió,
De húsra nem jut, mert elolvad,
Akárcsak a tavalyi ló.

Május 1-én

— Kik azok ott a tulsó oldalon?
— Nem látja? Ezek a kettős megállóhely dolgozói!

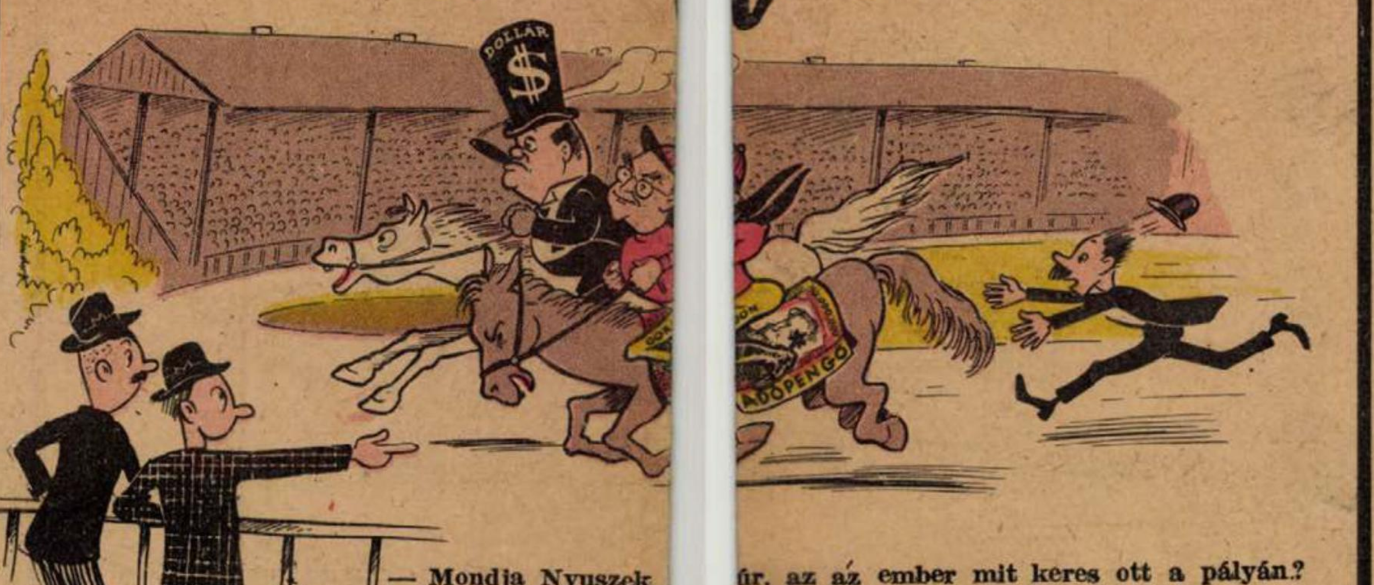
Igy jobb volna

— Békésen fejlődik a szlovákiai magyarok kérdése.
— Nem az a benyomásom.
— Pedig R á k o s i M á t y á s B é k é s e n mondta meg a véleményét a cseheknek.

Tragédia

— Miért olyan szomorú, Malcsák úr?
— Itt állok az ünnep előtt és összesen százezer pengőm van.
— Kész tragédia.
— Bizony. Kénytelen vagyok dollárért bevásárolni.

Döntő futam

— Mondja Nyuszek [...]úr, az az ember mit keres ott a pályán?
— Az? Fut a pénz[e] után...

Zöldvendéglő

Az egyik budai kiskocsma kertjében történt. A vendég sört rendelt, a sörben bogarat talált.
— Főúr! Miért nem vigyáznak? Rettenetesek ezek az apró bogarak
— Bocsánat, de ilyenkor áprilisban még nincsenek nagyobbak.

Csodagyerek

— Hány éves a kicsike?
— Kettő. Most kezd beszélni.
— Mi volt az első szava? Papa, mama?
— Dehogy! Azt kérdezte, mennyi ma az adópengő.

Hogyan lehet nősülni?

— Mért nem veszed el Micikét?
— Te elvennéd?
— Ész nélkül!
— Ész nélkül én is...

Józsika: Elnök úr, fel akarom robbantani a parlamentet.
Elnök: Mi jut eszedbe te taknyos, az a nyolcadikosok dolga!

Míg nem késő

— Legyen a feleségem, Micike!
— Nem értem. Mit mond, Jenő? Olyan nagy a vonatzaj.
— Azt kérdeztem, hogy mulattott?

Ujabb részletek a pécsi sváb-fasiszta összeesküvésről

A pécsi sváb-fasiszta összeesküvés résztvevői már rendőrkézen vannak.

Az összeesküvés egyik vezetője a következőket adta elő a rendőrségen:

— Gérem, esz megfan ety fatálas téfedés. Én nem esgüttem össze, majt polond leszeg, etyszer esküttem össze asz enyim felesék, a Roszi, asz negem elék folta asz összeesgüféspől, ingápp visszaesgütnég, ha lehetne.

— Akkor miért gyüjtötte a kézigránátokat? — kérdezték a detektívek.

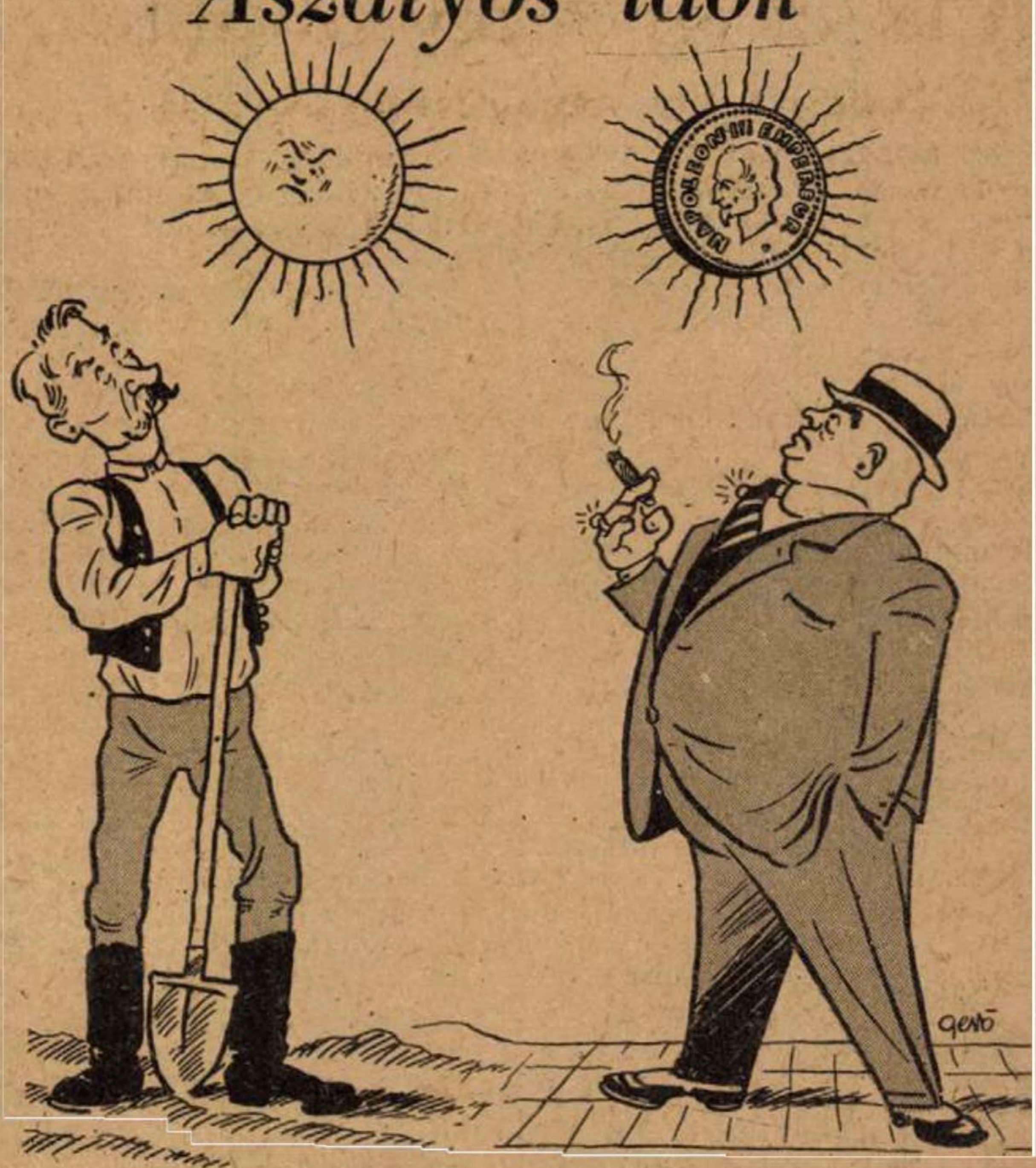
— Ja? A gészikránádok? Asz más. Asz enyém fiam peiradkoszig ősszel a piaristághosz asz öfég kimnászium és eppe a naty trákaság én már elkesztem negi tyüjteni a danszer.

Mindenki másként reagál

— Olvasta, Kabát úr? A cukorhiány tömeges szívmegbetegedést okoz a fővárosban.

— Ez nálam pont fordítva van. Hat mázsa cukor van a pincémben és valahányszor egy detektívet látok, a szívbaj környékez miatta.

Aszályos idők

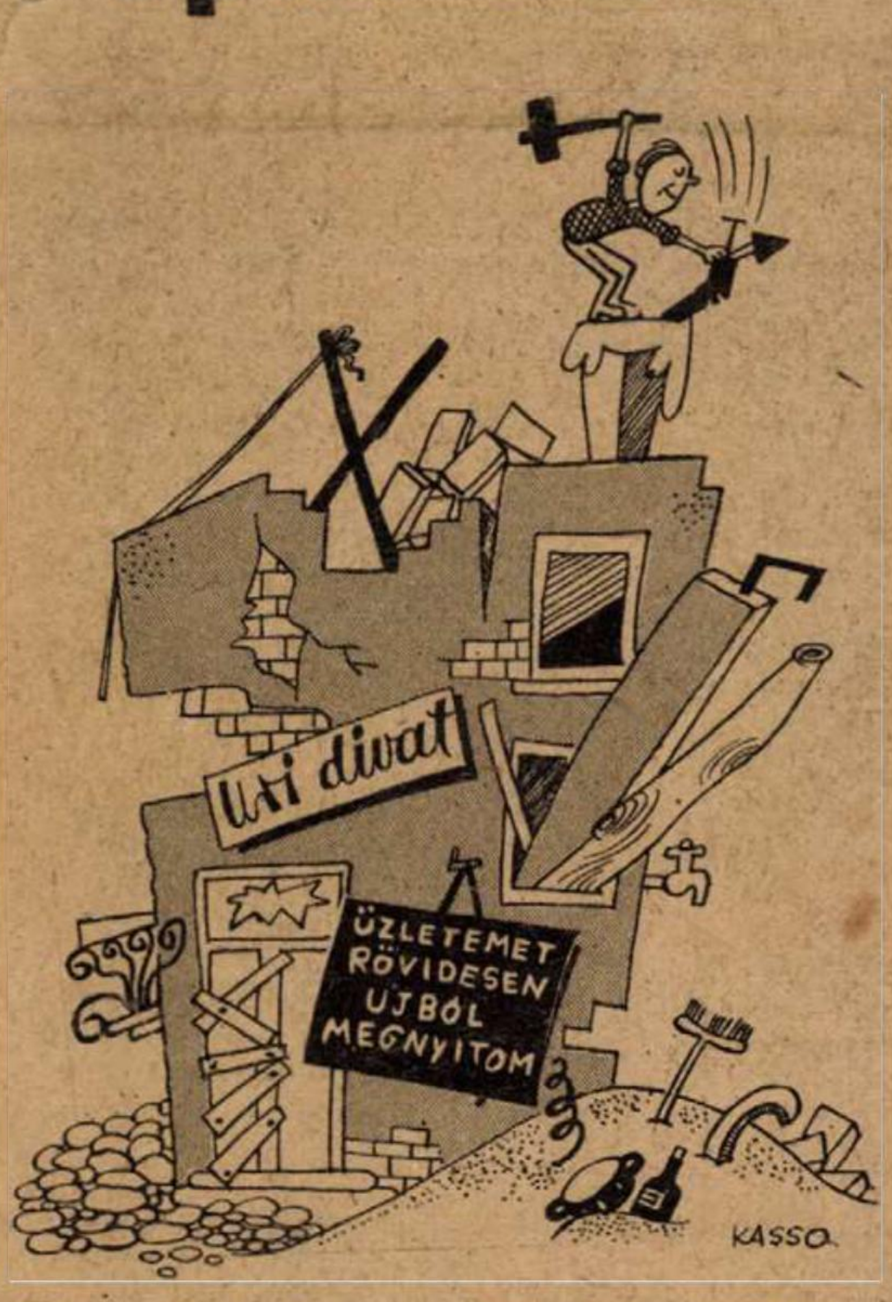

Magyar Mihály: Baj volna, ha ma sem esne!
Sötét Ödön: Jaj volna, hogyha ma esne!

Olcsóbb lett a krumpli

Hétfő:	1 kg. burgonya		2,800.000 pengő	
Kedd:	1 „	„	10.000 adópengő	
Szerda:	1 „	„	csak	2 cent

Optimizmus

Lelkesedés és bizalom nélkül nincs újjáépítés.

Razzia
egy belvárosi könyvkereskedésben

A gazdasági rendőrség figyelmét már többen felhívták arra, hogy nemcsak a belvárosi eszpresszókban folyik nagyarányú költekezés, hanem a könyvkereskedésekben is. A rendőrség épp ez okból rajtaütésszerű razziát tartott az egyik nagy könyvüzletben, ahol négy dőzsölő könyvvásárlót csíptek fülön.

Az igazoltatás során egyik sem tudott számot adni arról, hogy miből telik nekik a 10—12 milliós könyvekre. Három letartóztatás történt, a negyediket szabadonbocsátották, mert arra hivatkozott, hogy csak a képeket nézegette.

Saját külön meteorológusunktól:

Miért volt szárazság?

A hetek óta tartó szárazságnak nem akart végeszakadni. Meteorológiai rovatvezetőnk felkereste a Meteorológiai Intézetet és kérdést intézett Kucsera Vendel altiszthez, hogy mi a véleménye a szárazság okáról.

Kucsera gondosan megtekintette feljegyzéseit, majd így válaszolt:

— A szárazságnak több oka van.

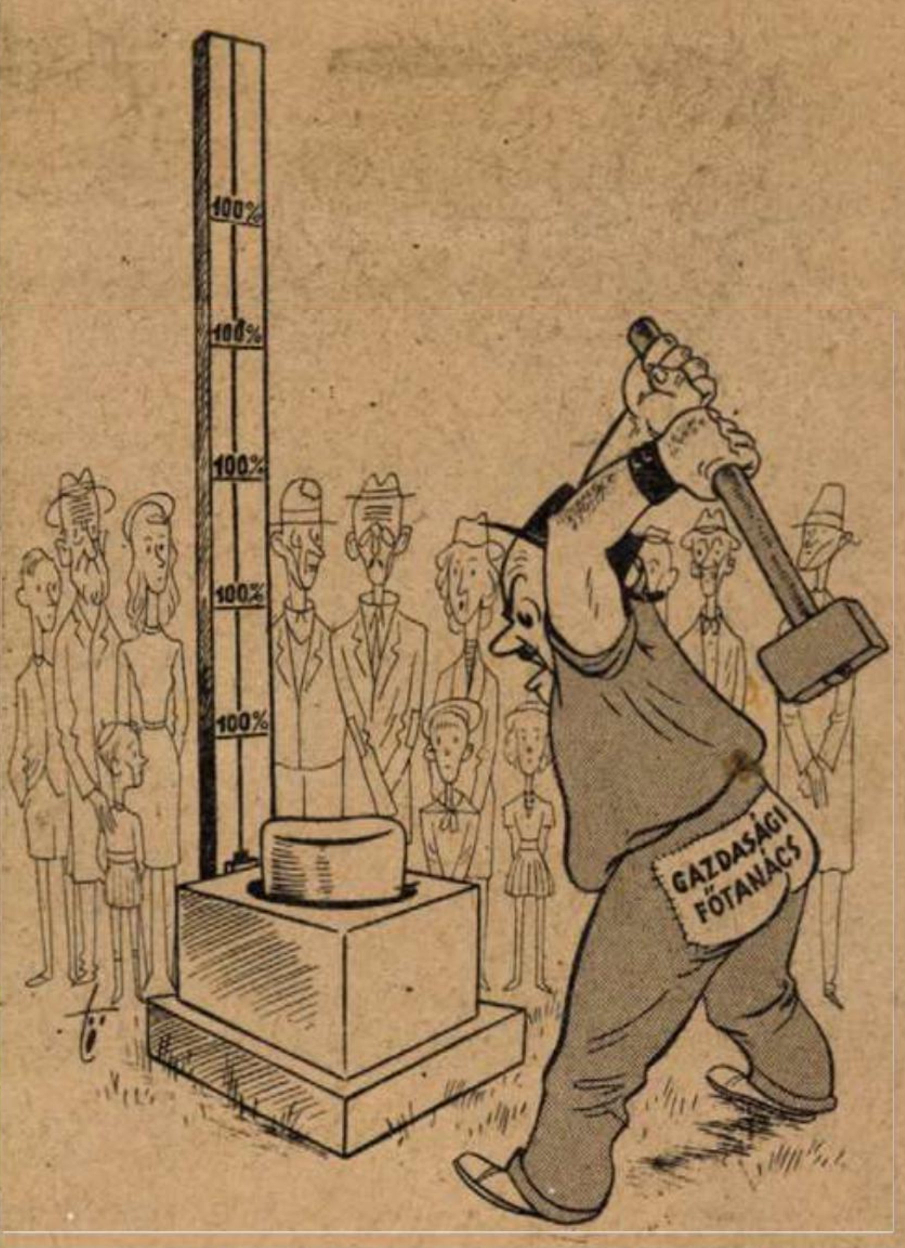
Feljegyeztük az elmés választ, majd megkérdeztük:

— Mégis, melyik az elsőszámú ok?

Kucsera több mérést végzett, majd kijelentette:

A szárazság elsőszámú oka az, hogy kétmillió pengő egy rizlingfröccs.

Pesszimizmus

Egy néző: Az én anyagi helyzetemhez ez a mérce rövid.

SAJTÓFOGADÁS

Már hetek óta figyeltem ezt a Szelepcsényit, amíg végre tegnapelőtt megszólítottam és megkérdeztem tőle, mitől hízik.

Elmondta, hogy ő sem hízott addig, amíg nem osztották be a belpolitikai rovathoz. Azóta hálistennek jobban táplálkozik. S mert látta arcomon, hogy nem értem a dolgot, megmagyarázta:

— Sajtófogadásra járok. Ez abból áll, hogy teszem azt a külügyminiszter meghívja az ujságírókat, hogy tájékoztassa őket a külügyek állásáról. Az ujságírók bemennek egy nagy terembe, ahol néhány hatalmas asztalon szendvicsek, sütemények, italok tömege van elhelyezve. Namármost. Az ujságíró előveszi a noteszát és a ceruzáját és elkezd enni. Kezdi a májas-zsemlén, aztán rátér a sajtosra, onnan átszáll a sós süteményekre, végül a pogácsákra, majd úgy az italokra. Mikor végre teleette magát, visszamegy a szerkesztőségbe, ahol már ott várja a miniszter részletes tájékoztatója, a Magyar Távirati Iroda kiadásában, nyomdaképes állapotban.

— Dehiszen ez nagyszerű! — kiáltottam fel elragadtatva.

— Nem mindig. A miniszterelnökségen jól főznek, de például a lakáshivatali központi kormánybiztosságon, ott nagyon rossz a koszt. A tájékoztatási miniszter jó konyhát visz, csak egy kicsit egyhangú. Viszont kitünően lehet ebédelni a kultuszban. Balogh páternál van a legjobb konyak.

Észrevehette, hogy csurog a nyálam, mert hirtelen ötlettel így folytatta:

— Holnap Béka Jenő miniszteri tanácsos rendez sajtófogadást, fennállásának ötvenéves évfordulója alkalmából. Külpolitikai eseményekről fog beszélni, roppant fontos bejelentéseket tesz. Tarts velem. De sót hozzál magaddal, mert a külügyben kissé sótlan a koszt.

Egy kissé elkésve érkeztünk meg, a miniszteri tanácsos már evett. A büffében nagy volt a tolongás, néhány főszerkesztő éppen egy pár virslin marakodott. Egy volt meghatalmazott miniszter megsúgta Szelepcsényinek, hogy a szomszéd szobában meleg töpörtyű van. Gyorsan a zsebünkbe tömtünk néhány zserbót és rohantunk a töpörtyű irányába. Itt találtuk Béka Jenőt, töpörtyűt majszolva. Kicsiny kör állta körül. Mindenkinél töpörtyű és fehér kenyér volt. Általános figyelem közt a következőket mondta Béka Jenő:

— A libatöpörtyű jó, de én a meleg disznótöpörtyűt többre becsülöm. Igaz, hogy hidegen a libatöpörtyű a jobb.

Jegyezni akartam, mit mond, de Szelepcsényi odasúgta:

— Szamár! A Távirati Iroda kiadja!

— Uraim, — folytatta tovább Béka Jenő, — ne tömjék magukat tele töpörtyűvel, mert friss lángos jön és vajas pogácsa.

Végül egy ujságíró kérdésére válaszolva kijelentette, hogy aki akar, feketekávé helyett tejeskávét is ihat.

Másfélórán át tartott a sajtófogadás. A végén már szuszogni is alig tudtunk. A büffé-asztal teljesen letaroltan maradt, söt, az egyik nagy politikai szemle vezércikkírója az abroszt is kirágta egy helyen.

A társaság a végén melegen üdvözölte Béka Jenőt, majd mindenki belemarkolt a cigarettás dobozokba.

Az ujságírók azzal az érzéssel távoztak, hogy a minisztériumban eredményes munka folyik.

Legalábbis a konyhán.

Tabi László.

Ha ez így megy tovább...

Tudósitás egy népbirósági targyalásról

... meghatódott arcú, könnyes szemű hallgatók töltik meg a tárgyalóterem padsorait. Sokan virágcsokrokat szorongatnak, mások rántott-csirkével telt kosarakat tartanak készenlétben, megint mások halkan dicshimnuszokat énekelnek. De mindenki mosolyog a könnyein keresztül, amikor felpattan a terem ajtaja s a hatalmas, délceg-termetű vádlott bekíséri két fegyőrét. Rövidesen megjelenik öt megtört, szomorú férfiú s helyet foglalnak a pulpituson. A Népbíróság kihallgatása kezdetét veszi.

Vádlott az első szó jogán bejelenti, hogy nem óhajtja ütni-verni a bíróságot.

— *Senkire sem haragszom* —, mondja — *s célom nem a büntetés, hanem a kedélyes eszmecsere.*

Vádlott ezekután ráparancsol az ügyészre, hogy mondja el vádbeszédét. Mialatt az ügyész a vádlott érdemeit méltatja, a közönség köréből többen fehér galambokat engednek fel. A háttérben egy gyermekkórus énekelni kezd.

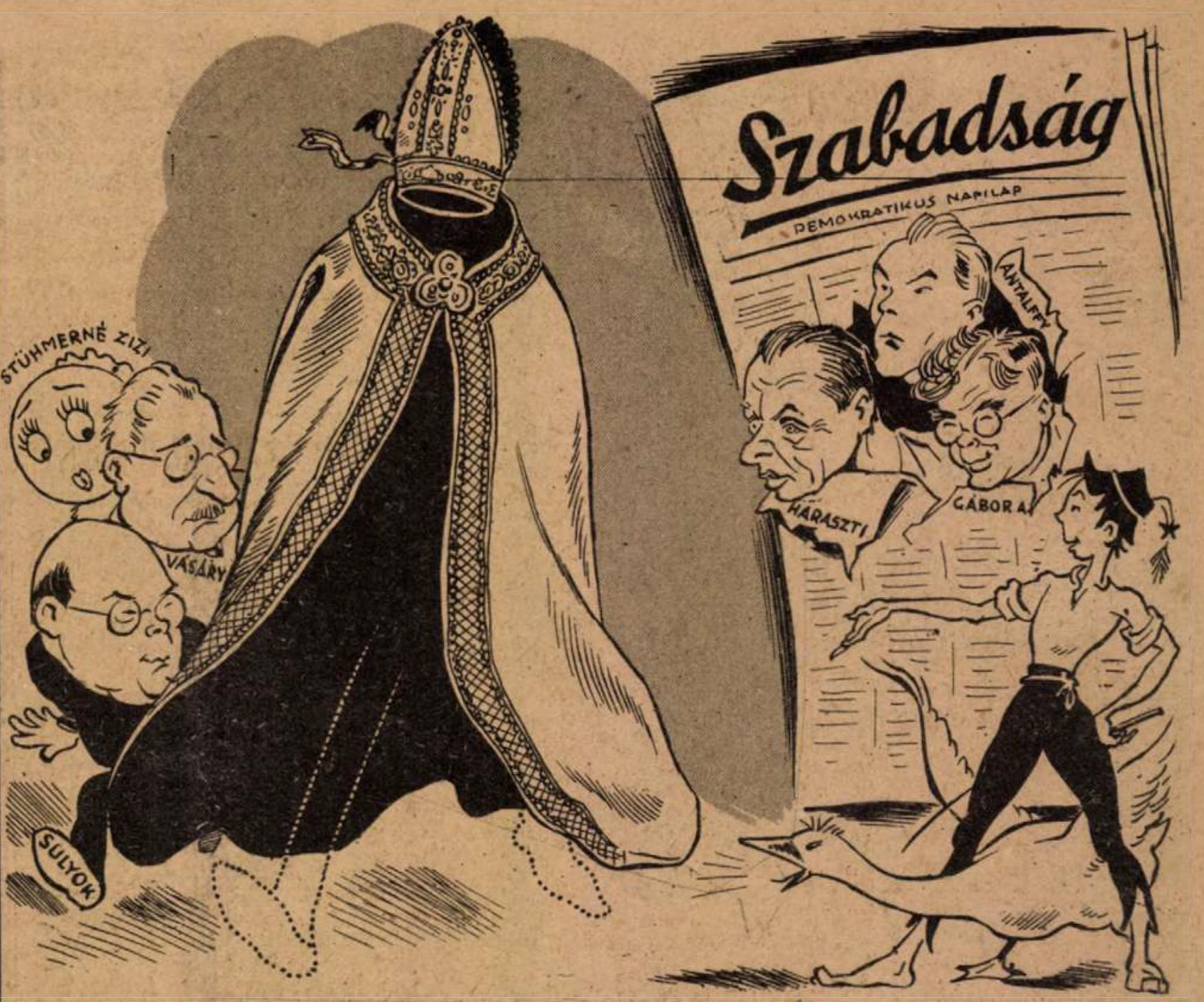
A vádbeszéd elhangzása után a vádlott kérdéseket tesz fel a tanácselnöknek, aki habozva előadja, hogy ő semmiről sem tehet, ő a vádiratot készen kapta.

Vádlott előtt a tanácselnök jelleme már néhány markáns kérdés után tisztán áll. Az egyik szavazóbíró most a Népbíróság védelmében szólal fel, kijelentvén, hogy ők semmiről sem tehetnek, mert felsőbb utasításra ültek össze. Vádlott azonban ezt a védekezést nem fogadja el s erélyesen rászól a tanácselnökre, hogy hirdessen ítéletet.

A Népbíróság visszavonul. Vádlott ezalatt lelki vigasztalást nyujt a hallgatóságnak. Néhány perc mulva a bíróság kihirdeti, hogy vádlottat az ellene emelt hatvanrendbeli gyilkosság vádja alól felmenti, de jegycsalásért 8 havi börtönre ítéli.

Vádlott kijelenti, hogy az ajánlatot elfogadja, azzal a kikötéssel, hogy a 8 hónapot Lillafüreden ülheti le, a Kékes-szállóban.

Minthogy ebben megegyeztek, vádlott a bíróságot szabadlábra helyezi s fogadja a tárgyalás hallgatóit, akik kézcsókra járulnak hozzá.

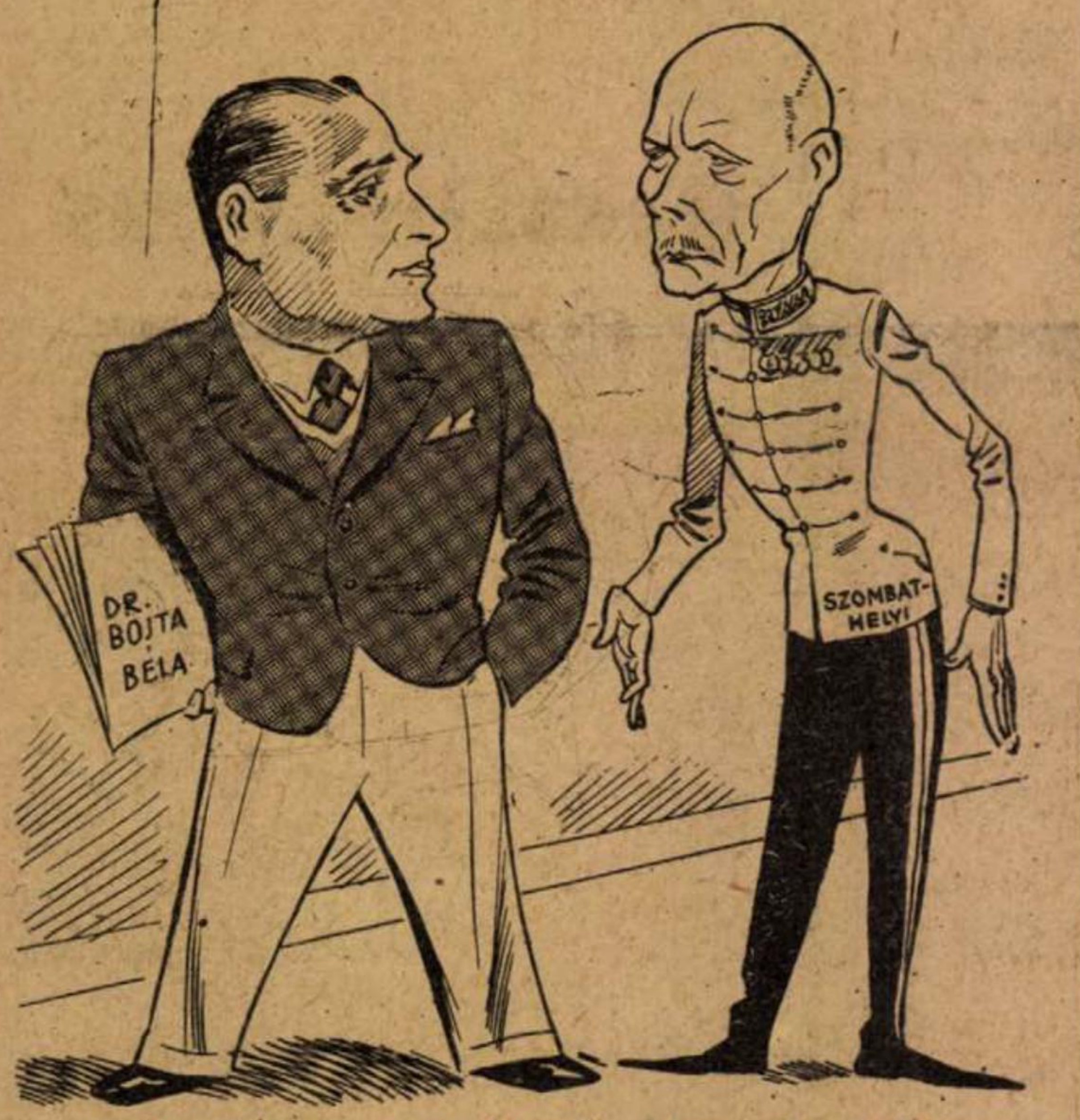
(A Kisgazdapártból kizárt képviselők Magyar Szabadság Párt néven új pártot alakitottak.)

Ludas Matyi: Mondják szerkesztő urak, nem félnek a konkurrenciától?

Szabadságék: A Mindszenty palástja mögött nem lehet szabadság!

HUZA-VONA

(Szombathelyi Ferencet, a voronyezsi vérebet, az újvidéki úsztatót, aki a nála irgalomért könyörgő Schönherz Klárát kidobta, a Népbíróság mindössze tíz évre ítélte. Ugye most kerül a NOT elé.)

Szombathelyi: Igaz, kérem, hogy én kidobtam a Schönherz-leányt, de csak azért, mert nagyon fel voltam húzva.

Bojta tanácselnök: Téved, vezérezredes úr, csak most lesz igazán felhúzva!

A piaristáknál

— Meg tudnád-e mondani nekem fiam, ki fedezte fel a puskaport?

— Igen, tanár úr, kérem. A puskaport speciel nálunk a rendőrség fedezte fel.

Tisztamultú ember

Bíró: Volt már büntetve?

Vádlott: Nem.

Bíró: Az iratokban az áll, hogy hat hónapot ült valami fatelepi sikkasztásért.

Vádlott: Na és? Egy olyan nagy sikkasztásért hat hónap nem büntetés.

A Szabadság Párt névsora:

VásáRy
HEgymegi
NAgy Vince
SulyoK
ObersChall
NémetI Jenő
DrOzdy

Májusi dal 1946-ban

Szeretnék május éjszakákon
Hazaérni s nem meztelen,
Jóllakni a kalóriámból
S kérődzni rajta esztelen'.
Szakítani a rusnya babbal
És kávét inni tejszínhabbal,
Hogyha a hevem elragad —
Minden hiába, nem szabad.

Szeretnék mindent kifizetni,
Amit fizetni oly nehéz,
Közmunkát, vizet, gázt és villanyt
S nem lenni elsejére kész,
Szalonnáért ruhát nem adnék,
Hiába jönnének a handlék,
Mondanám: Fenébe mehet —
Minden hiába, nem lehet.

Régi vicc — új egyenruhában

— Igaz, hogy alezredes úr mint keretlegény órát is lopott Kievben a munkaszolgálatosoktól?

— Mbah! Kiev, az is egy város?

Borzalom!

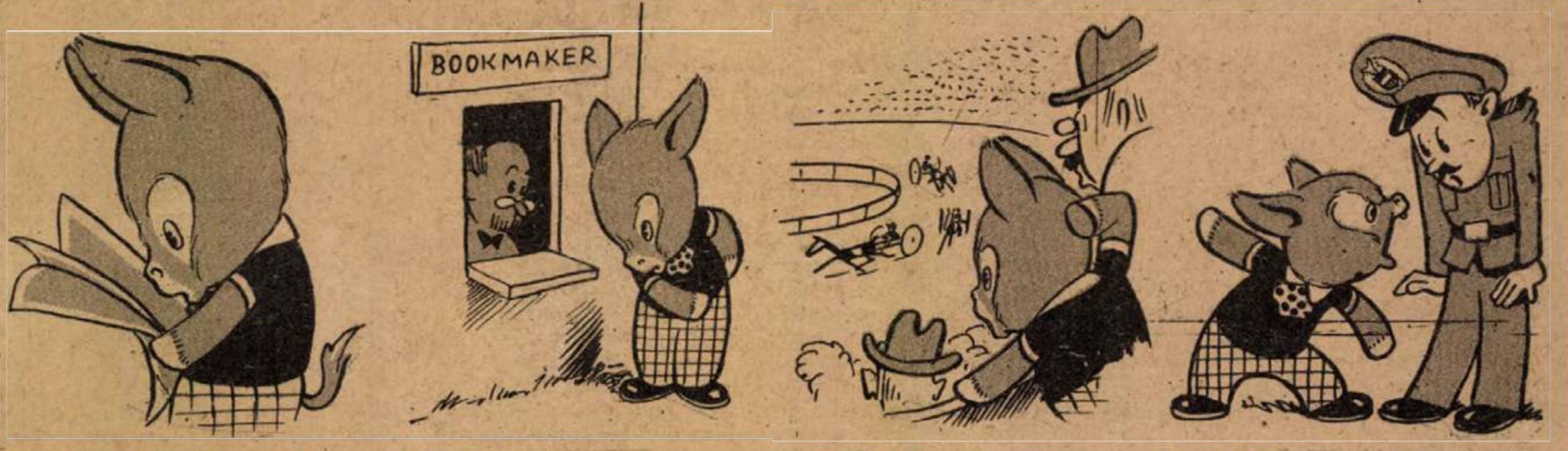
— *Rettenetes! A sógorom öngyilkosságot kísérelt meg.*

— *Milyen módon?*

— *Lenyelt 20 gáz-bónt.*

Egy kis szamár kalandjai a nagy Budapesten XL.

KUKSI AZ ÜGETŐN

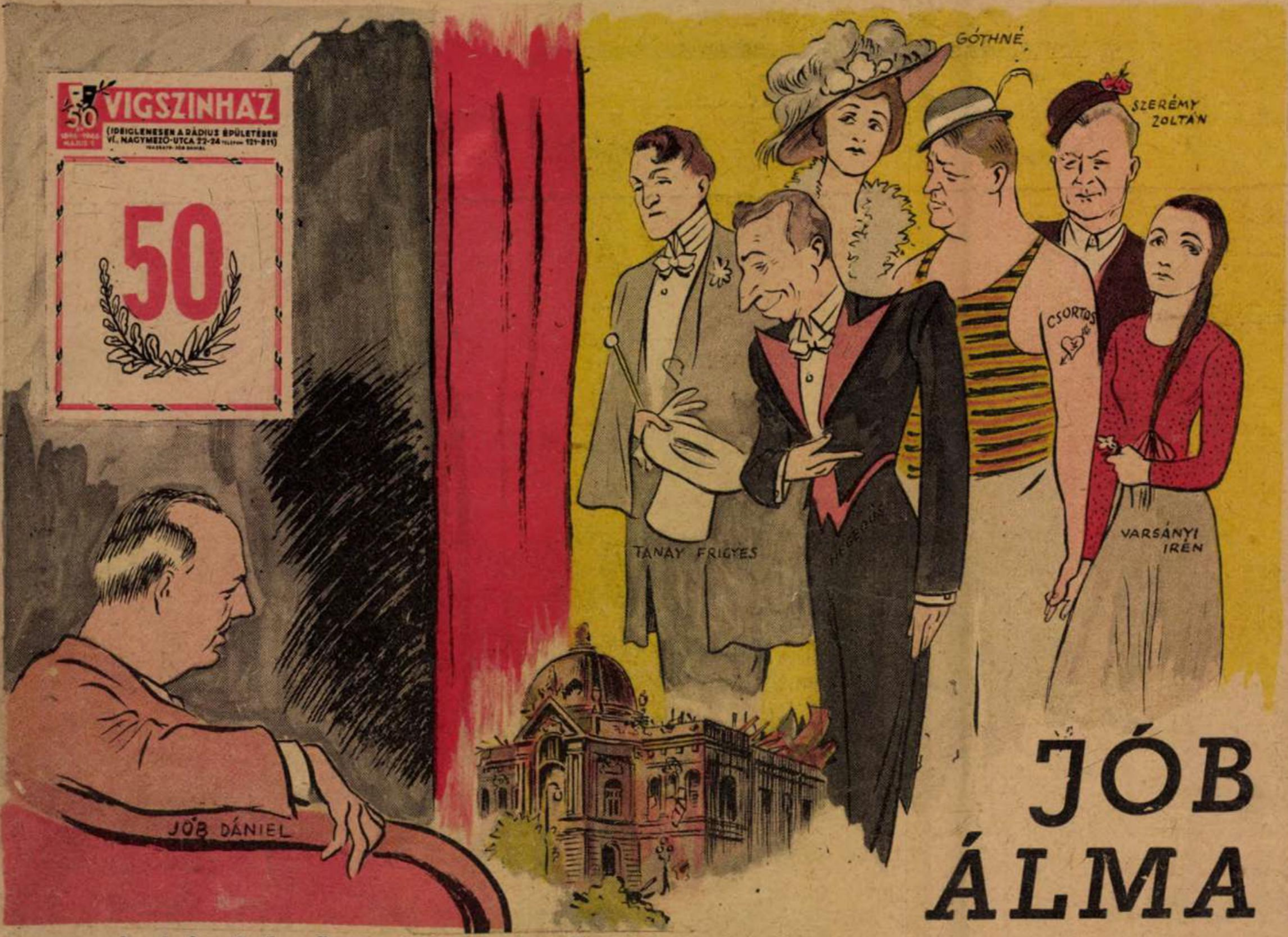

Turflapot néz a kis Kuksi,
Mert pénzt akar egy-kettőre,
Nyerni fogok én is, — mondta
Kimegyek az ügetőre.

Az ügetőn körülnézett, —
A turflapot elővette
S a kasszánál pénzeit egy
Nyilas nevű lóra tette.

Csúnyán leégett a tippel,
Mert a célnál, bárhogy leste,
Fejvakarva konstatálta
Lemaradt a ló, a beste.

Rendőrt hívott s így lármázott:
Skandalumnak vélem, nagynak
Ezt a közönyt, ami itt megy,
Hogy egy Nyilast futni — hagynak.

A régi gárda: Igazgató úr, a mi szellemünkre a következő ötven évben is számíthat...

Egy piarista diák naplójából

APRILIS 5.

Elhatároztam, hogy naplót fogok vezetni nagyobb cselekedeteimről, mint a megboldogult háborús főbűnös bácsik. A tanár úr ma gyönyörű előadást tartott arról, hogyan kell viselkednie egy igaz magyar hazafiúcskának. Utána elhatároztuk, hogy felrobbantjuk a parlamentet. Engem bíztak meg azzal, hogy robbanóanyagot szerezzek. Már érintkezésbe léptem két püspökkel és egy tűzkőárussal. A tárgyalásak folynak

APRILIS 7.

Hála az édes Jóistennek, van már robbanóanyagunk. Ficek szerzett harminc klassz kézigránátot. Én a papától kaptam tegnap tíz milcsit. Ötért tökmagot vettem, ötért ekrazitot. A tanár úr lelkes magyarázatot tartott a demokráciáról. Utána elhatároztuk, hogy felrobbantjuk a rendőrséget is. Ha sietünk, Kovarcz Emil bácsi még a miénk lehet.

APRILIS 8.

Érintkezésbe léptem a hadsereg komoly elemeivel. Rém sok dolgom van. Tegnap már ötkor abba kellett hagynom a gombozást, mert randevúm volt egy táborszernaggyal. Ficek azt mondta, hogy tud szerezni valahol egy ágyút. Adtam neki tíz milcsit, de ő ágyú helyett pattogatott kukoricát vett és egyedül bezabálta az egészet. Vele sem esküszöm össze többet.

APRILIS 10.

Ma pecchem volt az iskolában. A tanár úr észrevette, amint a pad alatt egy pokolgépet javítgattam a bicskámmal. A kést persze rögtön elkobozta tőlem és most százszor le kell írnom, hogy „Kés, villa, olló, nem gyerek kezébe való."

APRILIS 12.

A tanár úr ma előadást tartott a szabadságról. Utána értekezletet tartottunk: Ficek, én és egy tábornok. Megállapítottuk a kiirtás sorrendjét. Először a kommunistákat irtjuk ki, aztán a szocialistákat, aztán pedig a zsidókat. A maradék anyaggal mindenki felrobbantja azt, akire haragszik. Csak az a Jóisten megsegítene bennünket!

APRILIS 13.

Mindennek vége. Valaki besúgta a dolgot a rendőrségnek. Ficek olyan gyáván viselkedett, hogy ki kellett utána nyitni az ablakot. Én nem félek, nekem nem lehet semmi bajom, mert még kiskorú vagyok. Apukámat se lehet miattam elővenni, mert ő már internálva van. Ha pedig nagy leszek, püspöknek megyek. Akkor meg azért nem lehet semmi bajom.

Gádor Béla

EZ IGEN!

— Minek örül annyira, Tulok úr?

— Páratlan szerencse ért ma.

— ??

— Találtam egy félkesztyűt.

Rendőri hír

Hamza rendőralezredest
Felmentették, amint látom,
Nem értem, hisz Ukrajnában
Keretlegény volt a gáton.

Gázolás 1946-ban

A villamos elgázol egy embert, a mentők kivonulnak, a sebesült felócsudik ájulásából.

— Kicsodák maguk?

— A mentők. Első segélyt adunk.

— Nem kaphatnék inkább UNRRA-segélyt?

A 7 legfeketébb vicce

— Ragyák, te hány kiló vagy?

— Nyolcvan.

— Tisztán?

— Nem. Tisztán azért kevesebb vagyok.

— Toreádor urak! Ne keztyűs kézzel menjenek erre a veszett bikára!

Május 1 ünnepén...

A LEGIFIJABBAK FELVONULÁSI DISZBEN.

NAGY A FEJE...

— Rémes ez, kolléga úr... Ez a kis májusi diszítés milliókba kerül!...

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv	Kassovitz Félix
Byssz Róbert	Király Dezső
Darvas Szilárd	Palásti László
Farkas Lujza	Pályi Jenő
Gábor Andor	Pártos Jenő
Gádor Béla	Sándor Károly
Gergely Miklós	Shwott Lajos
Gerő Sándor	Szegő Gizi
György István	Szür-Szabó József
Heves Ferenc	Tabi László
Hidvéghy Ferenc	Török János
Kaján Tibor	Vasi

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.
Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182
Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.